

## **Uit Het Rijke Vlijmense Wielerleven De Vlijmense vedette Fried Libregts (1936)**



### **De komeet van Vlijmen Too Much, too Long, too Young !**

Een komeet komt eens in de zoveel jaar voorbij, licht dan fel op en verdwijnt weer van het firmament tot hij zoveel jaren later weer voorbijkomt. Fried Libregts was zo'n komeet. Hij kwam snel op, schitterde fel, verdween een aantal jaren van het wielertoneel, en kwam sterk terug. Net voordat hij zijn grootste triomf leek te gaan behalen, betekende een ernstige valpartij het einde van zijn wielercarrière.

Fried is meteen al heel stellig in zijn eerste uitspraak: "Toen waren er heel veel wielersliefhebbers in Vlijmen, maar er was niemand die verstand had van fietsen!"

Als 18 jarige reed hij al wedstrijden met een lengte, waar huidige professionals al van gruwelen! De meeste amateurklassiekers hadden in de jaren vijftig van de vorige eeuw een lengte van ver over de 200 kilometer. De indertijd befaamde klassieker Amsterdam-Tiel-Arnhem-Amsterdam ging over een afstand van maar liefst 285 km. Een dergelijke afstand, die tegenwoordig door de beroepsrenners alleen in de echt grote klassiekers als Parijs-Roubaix en Milaan-San Remo afgelegd wordt, was toen gemeengoed bij de amateurs. In 1957 werd er in Olympia's Tour door Nederland in de eerste rit 235 km. afgelegd, in de tweede rit 241 km. De vijfde rit bestond uit twee gedeelten : een ochtendrit van 135 km. met 's middags daarachter aan nog even 169 km. Samen meer dan 300 kilometer op een dag dus. Bij de beroepsrenners is het de gewoonte, dat het eerste deel van een monsterrit in een redelijk gematigd tempo gereden wordt, maar bij de amateurs vloog (en vliegt) de vlam vanaf de eerste kilometer



*1954 : Fried met de bloemen na de zege in Etten. Op de achtergrond broer Piet. (Archief Fried Libregts)*

meestal in de pan. Op te jonge leeftijd reed Fried al veel te veel te lange wedstrijden, waardoor de fut er op een gegeven moment uit was.



1954 : Overwinning in Etten (Archief Fried Libregts)

Zijn debuut als nieuweling was opzienbarend. Volgens sommige verhalen (en ook de krant) won hij in 1953 in Boxtel meteen de eerste de beste wedstrijd waar hij aan deelnam. Maar hoe mooi dit sprookje ook is, het is zoals alle sprookjes niet waar. Wel reed Fried vanaf zijn

eerste deelname meteen in de prijzen:

vijftiende in Raamsdonksveer, gevolgd door een handvol tweede, vierde en vijfde plaatsen, en als klap op de vuurpijl in zijn eerste seizoen meteen al een overwinning met voorsprong in Boxtel dus. In zijn tweede seizoen als nieuweling diende hij zich aan als een rijzende ster: hij won keer op keer en kwam in 1954 met maar liefst zeven overwinningen thuis: Etten, Den Dungen, Oosterhout, Amsterdam, Bavel, Den Hout en Geldrop. In het 'eigen' Vlijmen werd hij zevende. Meteen gold hij als de logische opvolger van de plaatselijke vedette Tiny Wolfs. In 1955 debuteerde hij bij de amateurs en werd gelijk voor de leeuwen geworpen.

Vroeg in het voorjaar startte hij in de Ronde van West-Vlaanderen, een etappekoers van een week. Maar al na twee dagen werd hij getroffen door een klembreuk (liesbreuk), die hem in het ziekenhuis in Roeselare deed belanden, waardoor hij meteen twee maanden uit de running was. Deze Ronde van West-Vlaanderen stond sowieso niet onder zo'n goed gesternte voor

Vlijmense renners, want een jaar eerder kostte een val in deze ronde Tiny Wolfs ook al een groot gedeelte van het seizoen. De eerste de beste wedstrijd nadat hij hersteld was van zijn liesbreuk startte Fried in Amsterdam-Arnhem-Amsterdam (265 km.).

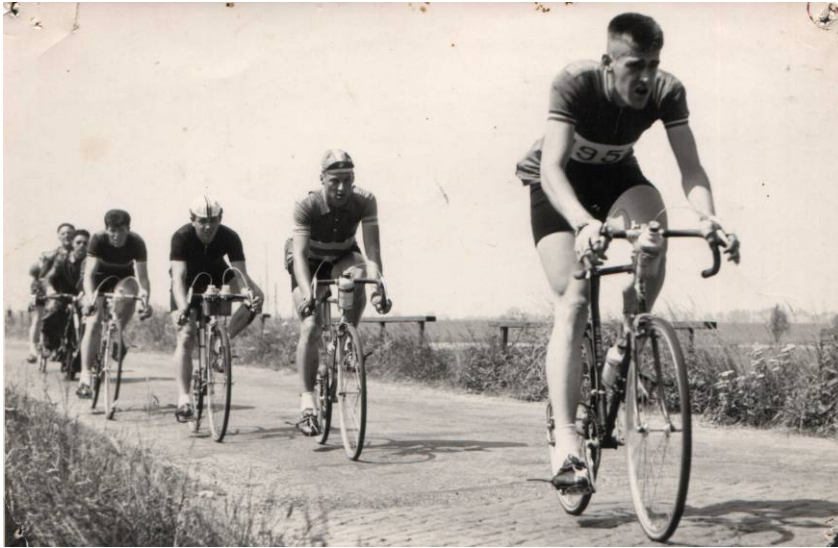
In de slotfase reed hij nog alleen voorop, maar hij werd op 600 meter voor de streep gegrepen. Een tiende plaats was zijn deel. Zijn eerste seizoen bij de amateurs sloot hij goed af met een eerste overwinning bij de amateurs in Achtmaal, een vijfde plaats in



1956. De Nederlandse ploeg voor de start van de Ronde van West-Vlaanderen, v.l.n.r. J.v.d.Kloot, Jan Westdorp, Adri Roks, Tiny Wolfs, Fried Libregts, Adri Braspenninx, ?, ploegleider Jo Baert, Borremans, Wim Rusman. (Archief Fried Libregts)



de Ronde van Midden-Brabant, een zesde in de Ronde van Vlijmen, en een dertiende plaats in de eindstand van de Ronde van Brabant.



*Ronde van Midden Brabant 1955: De kersverse Nederlandse Kampioen Schalk Verhoef (3<sup>de</sup> in de uitslag) leidt de kopgroep, verder bestaande uit Jan Rol, Piet Marchand en Fried Libregts, die vijfde zal gaan worden. (Archief Fried Libregts)*

*1956, Achtmaal: Eerste zege als amateur in de sprint voor Jan Westdorp. (Archief Fried Libregts)*

In 1956 was er winst in de wedstrijd achter motoren in Vlijmen, een derde plaats in Heinkenszand en Guttersloh, een vierde plaats in het kampioenschap van Brabant in Etten, en een negende in Vlijmen. Hij moest in dienst en als militair was het moeilijker trainen en werd het allemaal wat minder. Gelukkig werd er precies in die tijd voor de eerste keer – als proef – een militaire wielploeg geformeerd, en Fried was een van de gelukkige geselecteerden. Als lid van deze militaire ploeg – met als ploegleider Gerrit Schulte en als uitvalsbasis de Willem-I kazerne in Den Bosch – wist hij in de etappe Eysden – 's-Hertogenbosch in Olympia's Tour door Nederland te winnen. Fried kende de



*1956, Vlijmen, Wilhelminastraat: Fried Libregts snelt in de amateurwedstrijd naar de overwinning. (Archief Fried Libregts)*



*Het winnende duo bij de amateurs: Fried Libregts en zijn gangmaker. (Archief Fried Libregts)*



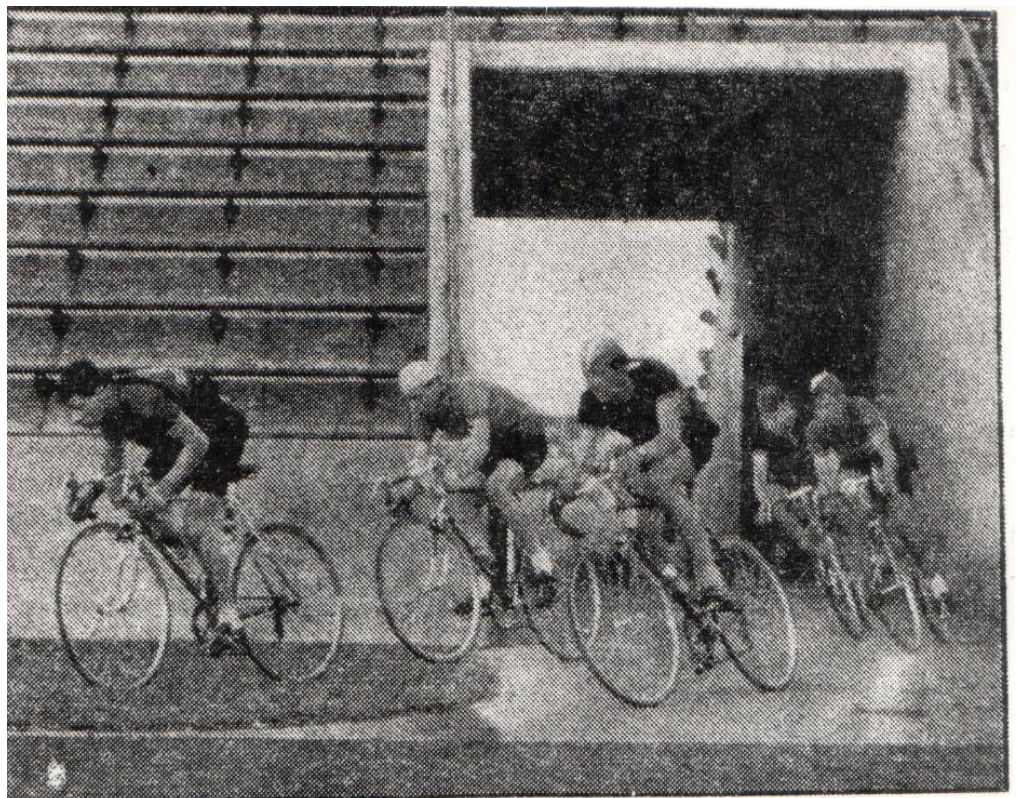
aankomst op de sintelbaan in stadion de Vliert op zijn duimpje, en wist, dat hij bij het binnenrijden van het stadion op de sintels meteen de kop moest nemen. Niemand van de anderen in de kopgroep kon hem nog passeren en zo won hij voor Piet Steenvoorden en Leo van der Ruit. In 1957 werd hij ook nog zevende in Vlijmen, zevende in de Ronde van Limburg en achtste in de meerdaagse Ronde van Zeeland.

In deze jaren reed hij drie keer Olympia's Tour, maar hij finishte nooit. Als 18-19-jarige was het gewoon nog te veel voor hem. Hij herinnert zich, dat hij totaal leeggereden in een etappe de brug bij Gorinchem gewoon niet meer overkwam. Aan het einde van het seizoen speelde hij nog met de gedachte om – net als zijn zwager Schalk Verhoef, getrouwd met zus Ciska – in 1958 over te stappen naar de beroepsrenners, maar de fiets werd aan de wilgen gehangen. Gevraagd naar renners uit deze periode, die indruk maakten, noemt Fried Tiny Wolfs en Schalk Verhoef, die konden echt hard rijden en gas geven.



*De allereerste Militaire Ploeg:  
Staande v.l.n.r. Fried Libregts, Joop  
Captein, Wuurman, en Ben Theunisse.  
Zittend v.l.n.r. Joop van de Putten,  
Schalk Verhoef, luitenant Roosenburg  
en Scholten. (Archief Fried Libregts)*

*1957, Binnenkomst in Stadion  
de Vliert, aankomst etappe  
Eysden – Den Bosch in  
Olympia's Tour.  
Fried, derde van links, sprint  
naar de koppositie en staat die  
niet meer af. (part.coll.)*



*et moment waarop de eerste renners van Olympia's Tour het Bossche stadion „De Vliert” binnenkomen.*



Vier jaar na zijn stoppen – het bloed kruipt waar het niet gaan kan – maakte Fried zijn comeback. Na een jaar van flink trainen zonder wedstrijden te rijden, kwam hij in 1962 weer aan het vertrek. Zijn hernieuwde optreden werd met Argus-ogen bekeken. In het recente verleden hadden nogal wat oude ‘vedetten’ geprobeerd opnieuw terug te komen na een periode van inactiviteit, maar allemaal verdwenen ze gedesilluseerd na een paar maanden weer van het wielertoneel. Hoewel hij in 1962 geen wedstrijden wist te winnen, was Fried zijn rentree wel geslaagd. Hij werd tweede in een koppelkoers in Tilburg (met Wim van Heijst), tweede in Weelde (B), tweede in de ronde van de Vliedberg, derde in Helvoirt en Veghel en vierde in

het Brabants Kampioenschap (Rosmalen). Fried was geen rappe sprinter, maar kon zoals later een Bitossi of een de Vlaeminck in de slotfase de sprinters verrassen en een snoeiharde laatste kilometer rijden. Zo won hij in 1963 in Schijndel en Liempde, terwijl hij 1964 op deze manier naar winst in het ‘eigen’ Vlijmen punchte.



1963 : winnaar in Liempde. (Archief Fried Libregts)

1963: Winnaar in Schijndel, met supporter Pietje Brok. (Archief Fried Libregts)

## De Ronde van Vlijmen 1964

*Sprintzege voor eigen publiek*  
**Fried Liebrechts won**  
**Ronde van Vlijmen**

De Wielerronde van Vlijmen 1964 werd onder slechte omstandigheden verreden. Door de harde strijd, wind en hevige regenbuien kwamen slechts 21 van de 103 vertrokken renners aan de finish. De schaatsende wielrenner Rudi Liebrechts kwam na 11 van de 75 te verrijden ronden na een premiesprint alleen aan de leiding en hield dit maar liefst 36 ronden vol.

Toen zijn voorsprong 48 seconden bedroeg sloeg het gestadig afbrokkelende peloton op hol, en nam de voorsprong snel af. Met nog acht ronden voor de wielen werd Rudi Liebrechts ingelopen en ontstond er een vier mans kopgroep: Rudi Liebrechts, Cees Zoontjes en de plaatselijke favorieten Fried Libregts en Piet Deenen. De voorsprong van deze vier was niet van dien aard, dat met zekerheid gezegd kon worden, dat zij weg zouden blijven. Maar ondanks hevige jachten ging het viertal met honderd meter voorsprong de laatste ronde in. Luid aangemoedigd door het eigen publiek liet Fried Libregts in deze laatste ronde zijn medevluchters ter plaatse en flitste hij zegevierend over de eindstreep van de deze keer wel bijzonder zware Ronde van Vlijmen.





*1964, Fried Libregts wint als eerste thuisrijder de Ronde van Vlijmen. (Archief Fried Libregts)*



*Na de huldiging met de bloemen, neefje René Libregts is nog blijer dan de winnaar zelf.... (Archief Fried Libregts)*

In 1965 bleef hij wel wegwedstrijden rijden, maar schakelde daarnaast over naar de baan, waar hij zich ging bekwamen in het rijden achter de grote motoren. Volgens de befaamde soigneur Jan van Dinteren had hij daarvoor nu de goede leeftijd en de juiste 'coupe de pedale'. En Jan had het goed gezien, want al meteen in zijn eerste jaar als stayer imponeerde Fried. Hij bleek een snelle leerling en was na amper twee maanden al de grote sensatie tijdens een van de voorritten voor het Nederlands kampioenschap. Op een zeer winderige baan in het Olympisch stadion van Amsterdam overklaste Fried – vakkundig geleid door 'good old' Frits Wiersma - al zijn tegenstanders. Nummer twee Huizinga werd op ruim drie ronden gereden en titelkandidaat Gerard Koel op maar liefst zeven ! Meteen was hij van outsider een van de favorieten voor de titel. Een week later in de finale bleek echter, dat hij nog wel wat routine te kort kwam. Terwijl Gerard Koel, Theo Nikkesen en Fried

elkaar onophoudelijk aanvielen, bleef de totaal onbekende Eddy Kroon geduldig in hun spoor. Nadat de drie grootste favorieten voor het kampioenschap elkaar vakkundig



*1965, Olympisch Stadion Amsterdam. Achter gangmaker Frits Wiersma is Fried ongenaakbaar in de voorrit van het Nederlands Kampioenschap stayeren. (part.coll.)*



afgeslacht hadden, plaatste Kroon één enkele aanval, nam abrupt de leiding over en reed totaal onverwacht naar het Nederlands stayerskampioenschap. Fried was totaal leeggereden en werd gedesillusioneerd vijfde.

Een jaar later wachtte de grote revanche. Fried was weer in goede doen en meer ervaren in het rijden achter de grote motor. Opnieuw was hij een van de favorieten voor de Nederlandse titel, en daarmee eigenlijk meteen ook voor het wereldkampioenschap, want de Nederlandse rolrijders beheersten indertijd het internationale stayeren. Maar, ..... een week voor het kampioenschap kwam hij tijdens een training op de baan van het Olympisch stadion in Amsterdam ernstig ten val. Met schaafwonden over zijn hele lichaam moest hij worden opgenomen in het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis in de hoofdstad. Het ongeluk gebeurde omdat Fried, dat jaar rijdend achter gangmaker van Roey, van zijn rivalen tijdens een aanval te weinig ruimte aan de bovenkant van de baan kreeg. Op het moment van zijn val had hij een snelheid van ruim 75 kilometer per uur, waardoor hij een dertigtal meter over het harde beton gleed. Gelukkig bleken het 'alleen maar' schaafwonden te zijn, waardoor Fried na



*Tussen alle foto's en knipsels plaatst Fried maar weer eens een demarrage. (foto: Ad van Kessel)*

behandeling in het ziekenhuis, later op de avond naar huis kon worden vervoerd.

Maar voor het Nederlands Kampioenschap, dat een week later verreden zou worden, was hij nog lang niet hersteld. Opnieuw was de fut eruit: hij zou nooit geen wedstrijden meer rijden.

*Vlijmenaar vrijwel uitgeschakeld voor titelstrijd der amateurstayers*

## Fried Liebregts maakte zware val in Ol. Stadion

*1957: Fried Libregts wordt achtste in de eindstand van de Ronde van Zeeland, die gewonnen werd door zijn zwager Schalk Verhoef, eerder al winnaar van de Ronde van Brabant. Op deze foto, genomen na de tweede etappe onder andere: Fried Libregts (in Zwaluw trui), Schalk Verhoef (in de zebra leiderstrui), Jo Hulshoff, Piet Libregts, Kees van de Zande (met bloemen, als winnaar van de tweede etappe). Zittend: links ploegleider Dorus van Dal (Archief Fried Libregts)*

